

Kongressen i London.

Den internationale Alliance for
Kvindes Valgret.

Suffragetterne.

Selve Skuepladsen for Kongressen, London, er jo i Øjeblikket Agitationens Brændpunkt. For den, der ikke har set den engelske Valgretsbevægelse paa nært Hold, er det vanskeligt at skelne mellem de forskellige Foreningers Virksomhed. De, der arbejder mest stilfærdigt, omtales mindst, og i det sidste Par Aar har den Sensation, Suffragetterne vækker, bibragt Udlandet den Opfattelse, at de udgør Kærnen af de engelske Valgretskvinder, medens de i Virkeligheden kun repræsenterer en enkelt Side af Bevægelsen.

Mrs. Fawcett.

Kvindevalgretsarbejdet er af gammel Dato i Storbritannien. Saaledes skabtes der allerede i 60'erne en Forening i Irland, hvis Stifter — den nuværende Mrs. Haslam — var til Stede ved Kongressen og holdt en Tale, der blev modtaget med beundrende Bifald. Denne Forenings Medlemmer underskrev i sin Tid en Ansøgning om Valgret, der blev indbragt til Parlamentet af Stuart Mill. I selve England er der i 40 Aar arbejdet for Valgret af forskellige Foreninger, hvoraf de fleste i Nutiden staa samlede i en Nationalforening, der ledes af Mrs. Fawcett, om hvem Lord Derby en Gang udtalte, at hun havde holdt den bedste politiske Tale, han nogensinde havde hørt. De ældre Ledere har, foruden at udføre et omfattende Oplysnings- og Organisationsarbejde, tillige udvirket, at det liberale Parti for adskillige Aar tilbage satte Kvindens politiske Valgret paa sit Program. Men da Partiet kom til Magten, nægtede det at gennemføre Kravet, og hermed blev Signalet givet til den ny, mere opsigtsvækkende Agitation, som skabtes af Suffragetterne, idet en Del Medlemmer brød ud af de ældre Foreninger og dannede »Politisk og social Kvindevalgretsforening«, der ledes af Mrs. og Miss Pankhurst samt Mrs. Lawrence.

Suffragetternes Taktik.

Deres Taktik bestaar bl. a. i, at de *personligt* overrækker deres Ansøgninger om Valgret til Parlamentet og Ministrene. Regeringen har nedlagt Forbud herimod, og Overtrædelse af Forbudet medfører Fængsling. Dette Træk maa vistnok opfattes som Hovedpunktet i Bevægelsen. Det gælder om at henlede Folkets Opmærksomhed paa, at naar en skatteydende Statsborgerinde henvender sig til Regeringen for at kræve sin Ret (Valgretten er i England knyttet til Skatteydelsen), da straffer Regeringen hende som en almindelig Forbryder.

Mrs. Pankhurst, som talte ved et mægtigt Demonstrationsmøde i Albert Hall under Kongressen, motiverede Suffragetternes Taktik ved følgende Udtalelse: »Vi er revolutionære; men en Revolution, der ledes af Kvinder og foregaar i det 20. Aarhundrede, former sig ikke som blodige Barrikadekampe, Drab og Fængsling af Undertrykkerne. Kvindernes Revolution bestaar ikke i at paaføre andre Lidelse, men i selv at lide. Derfor gaar vi i Fængsel, og vi vil vedblive at lade os fængsle, til det engelske Folk indser, at man ikke i et civiliseret Land kan være bekendt at straffe hæderlige Samfundsmedlemmer, der kun forlanger deres Ret, som Forbrydere«

Mrs. Pankhurst.

Mrs. Pankhurst, der utvivlsomt er en højstemt Natur, er udrustet med glimrende Evner som Agitator, og hun er bleven en Afgud for mange baade Mænd og Kvinder, hvis Temperament samstemmer med hendes. Hvor meget der er ægte og hvor meget uægte i denne Idé om Selvopofrelse, er vanskeligt at dømme om. For det store Flertal af Tilhængere stiller det sig rimeligvis saaledes, at de slutter sig til Bevægelsen, fordi de ydre, iøjnefaldende Agitationsmidler forekommer dem egnede til at vække Opmærksomhed hos Befolkningslag, som hidtil har været udenfor Bevægelsen. Det paastaas saaledes, at Suffragetterne har faaet stærkt Tag i Arbejderklassen.

Hvidt—Grønt—Violet.

Ved det omtalte Demonstrationsmøde, der havde samlet ca. 10,000 Tilhørere, saa man deres Agitation udfolde sig i fuldt Flor. Paa den mægtige Platform sad 300 Kvinder, som alle havde været fængslede, iført Foreningens Farver: hvidt, grønt og violet, samt forsynede med et Flag. Lederne, Miss og Mrs. Pankhurst samt Mrs. Lawrence, der har skænket en Formue til Foreningen, holdt glødende Taler til det forsamlede Publikum, der afvekslende raabte Bravo—Hør—Shame—Fie—Hurra eller dunkede i Gulvet med Paraplyer og Flagstokke. Særlig Opsigt vakte Fangerne, blandt hvilke den korpulente, godmodigt udseende Mrs. Drummond, var en af de mest fremtrædende. Hun var placeret yderst paa højre Fløj, hvorfra hun med mægtig Røst lod sine Bravoraab lyde ud over Forsamlingen og svingede sin Fane med kraftige Armbevægelser. En af Mødets Hovedbegivenheder bestod i, at Fangerne defilerede forbi Præsidenten, der overrakte hver enkelt »Hollowayordenen«, et Hæderstegn, der kun maa bæres af dem, der har været fængslede i Holloway. Det forestiller et tilgitret Fængselsvindu omslynget af Lænker. Under hele Cereemonien lød Orgelbrus og Forsamlingen afsang Marseillaisen. Ligeledes blev der foretaget en Indsamling, idet man opfordrede de tilstedeværende til at tegne sig for et Beløb paa »Løftekort«, som blev uddelt af en Skare unge, hvidklædte Damer, der i et Nu spredte sig ud over Gulvet og flagrede rundt oppe i Logerne og paa Galleriet som en Flok Duer, der var sluppet ud af Slaget. I Løbet af 20 Minutter var det hele besørget, Listerne over Giverne affattede og indleverede til Præsidenten, der kunde melde, at der var tegnet Bidrag til et Beløb af 13,000 Kr. Navnene paa de større Bidragydere blev oplæst, og blandt disse havde Miss Andersen — en Søster til Mrs. Fawcett, der leder de ældre Foreninger — tegnet sig for den største Sum: 9000 Kr.